

14. 11. 2023

HUMR

Humanitní revue studentstva FHS UK

Vydání k 30. výročí Studia
humanitní vzdělanosti

Rozhovory, úvahy,
články, tipy

Poezie, próza a fotografie
kreativních duší FHS

Ilustrace: Bety Cuhrová

www.humr-space.cz

Obsah

Bridging the gap (Miranda P. Martínez Elton)	4
Erasmus+ (Kamila Slámová)	6
Náš hlas (Štěpánka Navrátilová)	7
POEZIE	8
Supernova (Magdalena Kučerová)	12
POEZIE	15
Občas si říkám (A. K.)	16
Úvaha (--)	17
Známa Neznámá (Kristina Augustinová)	18
Cesta za kreativitou (Veronika Čížinská)	19
Prváková příručka existenční krizí (Štěpánka Navrátilová)	20
Dobytí Troji (Andrea Blahová)	21
Rozhovor s Barborou Postráneckou (Matěj Kučera)	22
Šachový klub na FHS UK! (Matyáš Siegel)	24
Přítomnost a budoucnost spolku Pučmeloud (David Ujčík)	25
Hudební tipy (Lukáš Kudláček)	26
Události	27

Milí čtenáři,

právě držíte v rukou nulté vydání obnoveného časopisu Humr.

Možná jste o nás již slyšeli, možná jste starou edici Humra zažili, anebo je to pro Vás pojem zatím neznámý. Ať už tak, či tak, doufáme, že Vás nový koncept Humra něčím nadchne a bude Vás inspirovat.

Ráda bych Vás skrze tento úvodník provedla příběhem obnovení časopisu a skromně představila i sama sebe.

Moje jméno je Lucie a mým cílem je vytvořit sobě a lidem na fakultě co nejpříjemnější kreativní zázemí. Hlavně tato myšlenka mě zavedla do kruhu spolku Studenti FHS, který umožňuje studentům realizovat jejich nápady. Díky tomu mluvím i teď k Vám. Tímto děkuji za to, že jsem mohla sama potkat tolik inspirativních lidí a doufám, že se nám podaří vytvořit prostor pro seberealizaci studentů i v rámci redakce Humra.

Za poslední dva roky jsem měla šanci pochopit, že naše fakulta přímo přetéká kreativními dušemi, které se vyznačují především tím, že neustále něco čtou, píšou, tvoří... Mají pocit, že už jim přirostly ruce ke klávesnici, tužku a papír mají vždy po ruce. Nejlepší kamarádi: knihy. Neustále reflektují prostředí, ve kterém se nachází, přemýšlí nad událostmi, uměním, filmy... Pokud to však není něco, co musí napsat v rámci nějakého předmětu, málokdy mají prostor dát něčemu takovému prioritu. Pokud se naše myšlenky dostanou z hlavy na papír, ihned po dopsání jsou takové práce zavřené do šuplíků a nikdy nespátrají světlo světa.

Neustálé setkávání se s lidmi, kteří se s takovým problémem potýkají je mou hlavní inspirací. Přeji si, aby byl jejich hlas slyšet a abychom se jeden od druhého měli šanci něco přiučit. Toto vydání, i ta následující, jsou doufám krokem na cestě k tomu tuto situaci změnit.

Tímto bych chtěla poděkovat všem, kteří se na tomto čísle podíleli, bez Vás by to nebylo možné.

Za redakci časopisu Humr,

Lucie Kalabisová

13. 11. 2023

Bridging the gap: striving towards a more unified community in the ‘Liberal Arts and Humanities’ program

Miranda P. Martínez Elton

Situated in the Faculty of Humanities at Charles University, the ‘Liberal Arts and Humanities’ program stands as a testament to the pursuit of knowledge, cultural enrichment, and intellectual exploration. The program offers diverse courses and provides students with the opportunity to explore new realms of history, philosophy, art, and social sciences. Set against a backdrop of impressive modern architecture and really good outfits, the program has dedicated and genuinely committed professors who focus on the intellectual growth of students. However, beneath the surface of this academic space lies a challenge that should not be ignored: a noticeable separation and limited integration among students, including a division between those who speak English and Czech. To explore individual experiences in the faculty and shed light on this nuanced issue, I conducted a series of interviews with students attending this program, aiming to understand their perspectives and explore the necessity of bridging the gap that divides the FHS community.

Being an English-language program, the atmosphere you feel studying this degree is multicultural and international. It’s not just about students from English-speaking backgrounds; the program attracts Czech individuals who are keen to pursue their studies in English, adding an interesting local perspective to the diverse mix. For instance, Roze, a native of Prague, exemplifies this by expressing her enthusiasm for studying in English. She shares, “I’m from Prague, and I wanted to pursue my studies in English. There are not many options for humanities programs in this language, and Charles University is a legit school.”

Moreover, the program welcomes a substantial number of Erasmus students every semester, coming in from various European countries. But it is not only the students that have an international background. The program has both permanent and visiting professors from various parts of the world, and as Vale, a Czech-Italian student, mentions: “there are so many points of view, both with lecturers and students, and it’s so much better to know it from someone who’s actually lived things than to read them from a book.”

When we discussed the program itself, everyone expressed themselves positively, complimenting the possibilities that these studies give them. The testimony of students like Nuca, Vale, and Mana, all second-year students, echoes this sentiment, shedding light on the diverse avenues of intellectual exploration the program offers. Nuca, a Polish student, appreciates how it provides the perfect space to extend his interests and develop new ones. His pursuit of self-development resonates with many students in the program who view their academic journey as a personal voyage of discovery rather than a mere career path.

Vale’s experience underlines how the program helps individuals pinpoint their intellectual focus, even when they start with uncertainties. In this environment, he and others can often discover what they want to study and delve deeper into. Mana, from Japan, reflects on how the program equips students with a breadth of knowledge and skills to navigate the complexities of the world. The consensus among the program’s students underscores its vital role in fostering intellectual curiosity and personal growth while embracing the diversity of fields and perspectives within the humanities. →

But while these self-discovery journeys are taking place, loneliness, especially during the first year, is a common theme among students. Roze, having come from a Czech high school, acknowledges the difficulties of transitioning into university life, particularly in the first year, where the absence of prior connections would have been disheartening. She mentions the importance of pre-existing friendships in navigating the initial challenges that she faced and states that “if I was dependent on this place to make friends I would feel let down.”

Geo, a Canadian student, echoes the sentiment of isolation, highlighting the sense of being physically present in the same space but still feeling detached, she states “I feel very unintegrated. It feels like we’re in the same space but not actually.” For Geo, the first year's class dynamics primarily revolved around accommodating Erasmus students, “which kind of sucks because then you don’t get to actually meet your classmates and it’s not until the second year that I’m realizing who are the ones that are staying. It doesn’t build that sense of your own class.” The distinction between Erasmus students and those who plan to stay for the long term leads to a feeling of being the “weird ones.”

In terms of the relationship between the Czech and English program, Aydana’s experience touches upon the language barrier, which often contributes to the separation between students of both programs and can help reflect a common trope in the Faculty of Humanities. She states: “The people who are on Czech programs, they don’t talk with people who are on English programs at all. Usually, people in the Czech Republic don’t really talk with anyone who doesn’t speak Czech, and right now I’m just learning it. So, hopefully sooner or later someone will start talking to us. Because you need practice to learn it.” She mentions how her initial isolation eventually gave way to forming connections with a specific group of people. “First semester I didn’t have anyone. I was just coming to the lecture and leaving, talking to no one. But then came a time where I met a specific group of people, and everything got better. Now, at least when I walk around the faculty, I can see them or even just say hi.”

The testimonies of Roze, Geo, and Aydana underline the initial difficulties faced by students, particularly those who lack pre-established connections or shared linguistic backgrounds. These experiences also emphasize the potential for the program and the university community as a whole to address these challenges and help students bridge the gap, making the early years of university life more enriching and less lonely.

In the spirit of the program's commitment to intellectual exploration, the pursuit of knowledge, and cultural enrichment, it is time for the community within the Faculty of Humanities to come together and build bridges – not only between Czech and English-speaking students but also within the program itself. This endeavor will not only enhance the student experience but also serve as proof to the power of unity, diversity, and inclusivity within the realm of higher education. Through such efforts, the Liberal Arts and Humanities program can truly fulfill its mission of fostering personal growth and curiosity in a connected and enriched environment.

Bridging these social gaps is not just a matter of convenience; it is essential for the well-being and academic success of every student at the Faculty of Humanities. This is one of the goals that this magazine wishes to accomplish. By fostering a sense of community, promoting dialogue and interaction between students, and providing opportunities for collaboration, “Humanitní Revue” can become a model for embracing diversity and breaking down barriers.

Erasmus+

Kamila Slámová

Jmenuji se Kamila Slámová, jsem studentkou třetího ročníku Fakulty humanitních studií a minulý rok jsem v rámci projektu Erasmus+ vycestovala do druhého největšího norského města, do Bergenu. Z návštěvy Norska se vyklubalo nezapomenutelných devět měsíců a nebýt studijních povinností na Karlově univerzitě, domů bych se nejspíše nevrátila. Jsme průměrem pěti osob, kterými se nejčastěji obklopujeme, ať už se jedná o rodiče, přátele nebo partnery. V novém prostředí za šest měsíců plně změníte své návyky. Spojí vás s lidmi podobného smýšlení z různých koutů světa, díky kterým si vytvoříte nový pohled na svět, který byl dosud ohraničený vaší sociální bublinou, v níž jste se dodnes nacházeli. Naučíte se spoustu nových dovedností, prožijete nespočet jedinečných zážitků, společně cestujete, vaříte, poznáváte kulturní rozdílnosti mezi vámi a vašimi přáteli v činnostech, které vám dříve přišly jako samozřejmé. Znovu poznáváte sami sebe, uvědomujete si, co se s vámi děje a pozorujete rychlé změny, emoce a myšlenky, jež vám prochází hlavou – cítíte, jak rostete a rozvíjíte svou osobnost.

A protože ráda zacházím za hranice své komfortní zóny, neboť jsem si již několikrát ověřila, že tak dosáhnu překvapivých situací, které mě v životě posouvají dál, rozhodla jsem se v Norsku zůstat, najít si práci, bydlení a získat dočasné občanství. Prožila jsem pocity zklamání, když jsem ani po čtyřiceti rozeslaných životopisech nenašla práci. Pocity nejistoty, když jsem nemohla sehnat bydlení a najednou pod sebou neměla ochrannou síť, již tento evropský projekt poskytoval. Pocity samoty, když všichni zahraniční kamarádi odjeli domů a já zůstala sama v cizím státě. V pravý čas se mi však podařilo dosáhnout kýženého výsledku. Tři měsíce jsem žila všední norský život, již ne jako turista či zahraniční student. Ale jen díky Erasmu+, na kterém jsem následně mohla stavět další příležitosti a poznala Norsko z dvou různých perspektiv, jsem si taktéž uvědomila, že lidé okolo nás sice formují naši osobnost, ale pouze my sami ji tvoříme, necháváme růst a teprve poté se stáváme svobodnými. Ačkoliv jsem pobyt v zahraničí pojala dosti netradičním způsobem, nelituji jediného rozhodnutí, které jsem učinila a těší mě, že jsem objevila a uvědomila si nový rozměr, jež tato zkušenost přináší.

Náš hlas

Štěpánka Navrátilová

Projekt META (Podpora příležitostí ve vzdělávání) dává prostor vyjádřit nespokojenost s aktuálním přístupem českého školství ke studentům s migrační zkušeností. Umožňuje studentům mluvit o jejich aktuální situaci, účastnit se workshopů o nenásilné komunikaci či o vlastní identitě a šířit povědomí o jejich zkušenostech. Tím se zároveň dají hledat možná řešení problému, díky kterým by dostali dostatečnou podporu ve školství, a které by přispěly nutným změnám v legislativě.

Časy se mění
17. listopadu #dikyzemusem
PŘEDNÁŠKA
SAMETOVÁ REVOLUCE
A VIETNAMŠTÍ IMIGRANTI
VSTUPNÉ
ZDARMA
Diky Master Vietnam EVROPSKÝ SBOR SOLIDARITY FILOZOFICKÁ FAKULTA Univerzita Karlova NHÓM VÂN LANG VI MỘT XÃ HỘI DÂN SỰ

Žáci s migrační zkušeností jsou limitováni svým původem, jelikož se při studiu setkávají s překážkami, které vznikají v odlišnosti mezi rodným a naučeným jazykem. Tyto překážky často ještě podporuje ignorance učitelů, nátlak společnosti nebo zaryté stereotypy, kvůli kterým mohou být studenti vyřazení z kolektivu, což se odráží na jejich školních výsledcích nebo i na osobním životě. Příjímání zkoušky nebo maturita jsou o to náročnější, což potenciálně a poté znamená omezené možnosti, nebo mohou ztrátu možností rozvíjet svůj potenciál. Takoví žáci by, jak i sami říkají, často pomoc ocenili, jenže se jim nedostane. Povědomí o této problematice je v široké veřejnosti mizivé.

Aktuálním cílem projektu je dostat se do povědomí, dát veřejně vědět o této problematice a apelovat na vyšší orgány, které mohou podpořit vznik přívětivějších podmínek. Pokud Vás tento projekt oslovil, srdečně Vás zveme na jejich nejbližší přednášku, a to na téma vlivu sametové revoluce na vietnamské občany žijící v Česku – 17. 11. 2023 na Filozofické fakultě UK. Tato přednáška je iniciativou studentky naší fakulty, která usiluje o přiblížení kultury a historie vietnamské menšiny skrze dialogy a vyprávění příběhů jednotlivců.

Článek vznikl za přispění Vân Anh Tranové, její kolegyně Niky Nguenové a Evy Pavly Ngamokoba. Moc děkujeme!

Pátek

Bety Cuhrová

Spořádaná občanka v kovbojských botách.
Průsvitné mléčně bílé záclony.
Sedím na zemi na přednášce o Muhammadovi.
Mluví o záchvatech náboženského vytržení
V pátek jsem taky měla záchvaty vytržení
jako by mně někdo vytrhával dělohu
Archanděl Džibrail nepřišel
Hyperventilovala jsem z okna
v kuřáckém kamrlíku v našem bytě
a doufala, že mě uslyšíš přes otevřené okno.

Hedvika Pártlová

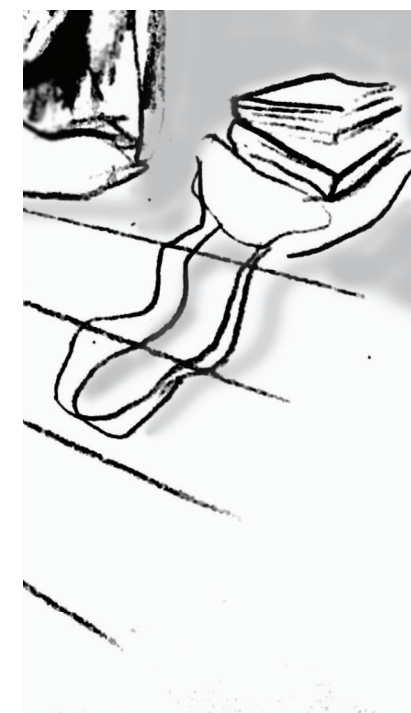
voniš po tabáku
smutných slzách
a slunečních paprscích
jsi výjevem personifikace Persony od Bergmana
který nikdy nespátřil denní světlo
leda přes pavučinu stínů
dokážu nahlédnout přes hranu splínu
který se zračí
v tvých očích.

Christio

he is sittig there, numb like finger
eyes spinnin' from corner to corner
and he asks
whats it like?
the buzz, the noise, the pain
anguish? agony? angst? or misery?

Magdalena Kučerová

Čas
Je plný dramát
A katarzí
Historie je plná katastrof
A revolucí
Časování života
A nazývání ho historií
Po který se nikdo ptát nebude
Odejeme
Oproti světu
V krátkým časovým úseku
Navždycky
Přijde ti to k smíchu?
Snad vždycky
Časujeme, ať víme
V jaký fázi života jsme
Čas – přítomný
Je dělicí čarou
Co posouvá se do budoucnosti
S ubývající krásou
Co posouvá se v přítomnosti
Den po dni
Je víc minulosti
Přijde ti to k pláči?
Je plná dramát
Přítomnost
A katarzí
Budoucnost

Za Heydrichovou zatačkou

@tenrevilo

Úterý ráno před fakultní špičkou
studenti míchají kávu plastovou lžičkou
a přibližuje se echo klapání dámských bot
she put me on the spot
koukal jsem němě na prosklené dveře
za nimi prach pusto
řekla: je s námi konec
já ptal se: co je zač?
ona že bylo jí prachbídne
jmenuje se Juraj je z Martina
teď cestuje do Vídně
její nevyřčené oči a rudé rty
slova nesoucí hrůzu a pastelové sny
její přímé pohledy a platonské polibky
kdo z nás by se nespletl?
to slovenské jméno leželo mi v břiše celou přednášku
kolem motýli s kosmetickou vadou a s emoční vyrážkou
na láskyplné otázky
hledal jsem odpovědi pod skleněným zvonem
a sokratovské procházky kde spojoval jsem provázky
těsně před západem
místo večere v kantýně lístky měl jsem na klíně
povídá: pojd' se mnou do divadla
uvolnilo se tu jedno místo
a já tiše řekl že je pozdě
že nejsem zdejší
ona že nevádí a nabídla mi svoje lože
tak jsme pak přes Prahu
skrže noční tramvajovou dopravu
dopravili se až k prahu suburbanových dveří
za Heydrichovou zatačkou
pokojík jako z obrázku
plný magických oblázků
a na nočním stolku dopis pro smutnou holku:
velmi mi chýbáš, rozíš' sa bola chyba – Juraj
PS: Viedeň by sis zalúbila
cítil jsem se trochu zvláště
v zajetí té prapodivné vášně
když hlava vedle hlavy
leželi jsme z únavy
proplétající si ruce v sekulární modlitbě
dvou ztracených hnědookých duší
znovuzrozených vínovými polibky
její nevyřčené oči a rudé rty
slova nesoucí hrůzu a pastelové sny
její přímé pohledy a platonské polibky
kdo z nás by se nespletl?

druhý den jsem opustil poupátko
ještě než jsem vykvetl
času je dost, no pressure říkám
ale asi jsem to popletl
hrajeme hru
jsou to slepé šachy
žádné místo pro dámu
a někde po cestě z Holešovic do Štěchovic
vypadlo mi eso z rukávu
a figurky pod posledním sluncem léta
ztratily veškerý tvar
nastalo chladné ticho a v srdci trpký žal
semestrového blues
je to směšné
před ní byly dívky
jejich jména jsem už zapomněl
přesto oplakal jsem všechny
to málo jsem si rozpomněl
a až se mě někdo zeptá
kdo je ta fatální žena
co mi do ucha šeptá
řeknu pouze
c'est la vie, co já vím?
zeptej se mě příští semestr

[@tenrevillo](#)

Neutonu v betonu

Je Svatojánská noc a místo hledání pokladů bych strčila hlavu do písku. Za chvíli bude tma. Odejdu ode všech, nechám je za sebou a dojdu k řece skoro poslepu, už je skoro převeliká tma. Při cestě se mi na chodidla stačila přilepit spousta malejch kamínků i jehličí, už je převeliká veliká tma.

Pak ty moje nohy narazej na studenou říč-ní vodu. Ta odnese to přilepený jehličí s sebou a moje čistý chodidla se zabořej do písku. Zadu-pnu mušličku, jako tvou dušičku. Těch pár vteřin trvá věčnost, věčnost krásnou, takou-vou, jak si představuju ráj, ale nic není věčný, nic není permanentní, nic není napořád, to všichni víme. A navíc – proč stahovat kalho-ty, když brod je ještě daleko.

Voda začne stoupat, ta, již jsem měla po kotníky, mi teď sahá na kolena. Tichá voda břehy mele, mám ji už po pás, začínám se bát. Je mi zima a už je převeliká veliká ve-liká tma.

Pak mi to dojde, ta voda nestoupá, to já klesám, s tekutým pískem, do hlu-bin. Kámen tlačí a písek tíží, vydržet jen s sebou je těžší než obojí. Tekutý písek vezme si mě i všechny pozůstatky tebe, co žijou už jen ve mně, a nezbyde nic, protože nic není věčný, nic není per-manentní, nic není napořád, to všich-ni víme.

Padám do písku rychleji a rychleji, čeká mě poslední nádech. Voda je dobrý sluha, ale hodně zlý pán a já ji mám už u krku.

Sartre říkal: Čím více písku uniklo z přesýpacích hodin našeho života, tím jasněji bychom přes ně měli vidět, jenže písek neuniká a já jsem čím dál víc a víc slepá, už je pře-veliká veliká veliká veliká tma

Poezie a próza

Celý můj já i se všema těma pozůstatkama tebe je obklopený pískem, nemůžu se pohnout. Zima už mi ale není, nevím co bude dál. A tak svůj tělo nechám být vedený pískem, až mi začne připadat, že jsem jeho součástí. Že můj končetiny se postupně méně v ten prokletej písek. Je na tom něco mírumilovného – písek je až moc mírumilovnej, ale nic není věčný, nic není permanentní, nic není napořád, to už všichni víme.

A tak přijde ten náš starej zná-mej, co nikdy nezaklepe, než vejde, ten, co se smrti rovná, ten co má velký oči – strach. Přijde přesně ve chvíli, co se všechn písek začne proměňovat v beton. Hádám, že mám před sebou už jen pár vteřin. Sartrovy přesýpací hodiny jsou ty tam. Brzy bude úplná převeliká veliká veliká veliká veliká tma.

Písek je mírumilovnej, až moc mírumilovnej, nechá to být, plynout, téct. Ale ten, kdo se vydává životu jen v jeho plynulém charakteru, se rozplyne. Beton mírumilovnej není, v něm se totiž utopit nelze.

Fyzika říká: Těleso ponořené do tekutiny, které je v klidu, je nadlehčováno silou rovnající se tíze tekutiny stejného objemu, jako je ponořená část tělesa. Je-li vztlačková síla větší než síla gravitační, výsledná síla směřuje nahoru, těleso tedy stoupá.

A tak mě ten beton vynese nahoru a já se probudím. Co to zas bylo za sen – noci Svatojánský?

Supernova

Magdalena Kučerová

Supernova se v našich očích zdá jako něco překrásného, je nám vzdálená, nedotknutelná. Je takovou vesmírnou katastrofou. Naše věda pokročila tak, že ji dokázala sledovat. A my si ji můžeme promítat. Supernovy, supernovy, srážky hvězd nebo rozpad hvězd se dějí způsobem, na který moje znalost teoretické fyziky opravdu nestačí, ale jeden ze způsobů hvězdného výbuchu se děje tak, že exploduje bílý trpaslík, kvůli hvězdě, která na něj tlačila a stala se rudým obrem. Nedokázal udržet vlastní hmotnost a zničil sám sebe. Možná je to taková vesmírná tragédie, která se v menším měřítku odehrává na jedné planetě mezi lidmi, umělecká Wildeova tragédie. Tam, kde škrtnete sirkou, zapálíte kousek papíru, rozhoříte záclony, pak všechn dřevěný nábytek a vaší vinou shoří celý dům, uhoří lidi v domě. Když škrtnete ohněm v sobě, podpálíte jenom lidi, podpálíte je stejně, jako kdybyste do nich strčili jak do dílků domina. Shoříte, spadnete, lidi kolem spadnou, všechno kolem vás spadne. Náš Ráj je pak zkáza determinující zkázu. Destička domina, která padá na další. Wilde by mohl nechat Henryho Wottona celé dny promlouvat pod kůží všem stejně jako Dorianovi, o tom, jak je to krásné, dívat se jako postarší člověk na moje umělecky odehrávající se tragédie. Zadumaně by nejspíš přihlížel na to, co se stane, když mě postaví jako kostičku domina, na začátek té nekonečné řady. S dovolením jsem se tam postavila sama, koukej, Wilde! Padám!

V našich životech se stane spousta tragédií a všechny se odehrávají poněkud řecky. Všichni znají zápletku, všichni znají příběh, znají tu katastrofu, která se odehrává na konci dění před zraky diváků. A poslední fázi, která je nebezpečně nenápadná a děje se mimo amfiteátr v osamocení, tou je katarze. Tragédie nám způsobí škola, kamarádi, lidi, které náhodně potkáváme v budovách, na ulicích, v parcích. Ty v nějakém smyslu větší tragédie způsobuje láska – nepochopitelná instituce zpřetrhaných a znovu zašitých nití. Muži, kteří překračovali moji komfortní fyzickou zónu a i když jsem myslela, že já jsem ten, kdo vyburští z problémů bez úhony; po zlomení srdce jednomu, jsem víc zlomila to svoje. A začalo padat domino. Domino, co se pořád dál staví a pořád dál padá. Bezpodmínečně trvající pocit provinění, který jenom přežívá a plave na povrch, když mám pocit, že už dávno zemřel, že jsem ho v sobě utopila.

Ten, kdo byl mojí první destičkou domina, byl mým nejlepším přítelem. Byl milujícím člověkem. Byli jsme děti, a všechno se zdálo být tak čistý. Byl první supernova, kterou jsem zapříčinila já. Dřív jsem věřila, že se to zahojí. Ale na pohádky si už přijdu stará. Nic jako šťastný konce neexistuje a pokud jo, jsou to zaručeně nudný konce. Pokud se objevíte v osmnácti letech na prahu mezi pubertou a komfortní jistotou s tím, co dál se vám v životě bude

dít, pravděpodobně jste naprosto zlomili hůl sami nad sebou. Oddali jste svoji schopnost tvořit člověku, který vás naplňuje svou láskou. Je hezký mít pocit, že už nikdy nebudete sami usínat, opravdu. Ale je něco, v čem musím s panem Wildem souhlasit. Zdá se mi mnohem krásnější v osmnácti letech tragicky zemřít a vyplnit imaginární bublinu světa kolem sebe něčím, co jsem vytvořila, a pokud bych zapříčinila vlastní smrt, dostala bych se na tragicky krásný konec; pokud se díváte blízka, bude bolestivý, ošklivý, ale zdálky budu krásnou katastrofou. Zažila bych život, který i přestože byl krátký, byl plný různých barev, tvarů a emocí, kterým jsem podlehla. Po mojí první supernově jsem si tohle nejspíš uvědomila. Nechci žít dlouho a skládat svoje domino ze dvou kostek. Hvězdy se srážejí pořád.

Když si představíte tu relativitu času, uvidíte, jak ve vesmíru někde a někdy vybuchuje několik hvězd, ale my o tom možná nikdy nebudeme vědět, jsou nám strašně moc vzdálené. Fakt je, že na Zemi v naší oáze časových pásem relativitu nedokážeme dobře vnímat. Všechno, co se děje, se děje v náš kalendářní čas, v den, hodinu, minutu a sekundu. A v jednu sekundu se děje spousta katastrof spoustě lidem. Rozhodně by bylo pozoruhodné vytvořit mapu tragédií a následně zjistit, že se sebou souvisí. Nechci tím vytvářet vlastní náboženství založený na víře v tragédie, i když je to trendy, ale určitě by na tom něco bylo. Jsme ovlivněni nespočtem katastrof, včetně těch, které se odehrály předtím, než jsme se vůbec narodili. Ale kolik asi tak katarzí po něčem, co se odehrálo už dávno, zapříčiní katastrofu teď nebo zítra?

Napadlo vás někdy, proč z lásky vybuchujeme a přetrháváme nitky? A proč ty zpřetrhané nitky bolí tak, že se zdá sama láska tragédií? A to jsme láskou obklopeni. Tak když tiše a v nejhorším případě nevědomky trpíme katarzí, která vznikla kvůli zlomeným srdcím, neseme si ji dál, protože taková katarze nemá konce. Co zapříčiní nás, tvůj nebo můj pláč? Je to ztráta? Člověka, který zemřel, nebo člověka, který byl objektem naší nekonečné lásky a subjektem oplácejícího pocitu? Nebo je to ztráta kousku sebe, jež si ten, co odešel, vzal s sebou?

Co je pak tou katarzí? Jsou to rozervané kusy mě, který chodí po světě? Kusy mě, který se trhají, abych byla součástí domina někoho jiného. Opravdu jsou momenty, které nás definují. Jsou to všechny katarze, který cítíme. Co zapříčiní tvůj pláč? Může to být pocit nekontrolovatelnosti, nejistoty, nemožnosti být v něčem úspěšný. To člověka rozerve uvnitř a jeho urvaný kusy nechodí po světě, jsou pořád s ním. Jsou to katarze, který cítíme.

Cítím je. Slyším je. Občas se mi o nich zdá. Hlavně za úplňku a nemůžu spát. Dávám to za vinu jim, co zlomili mi srdce a myslela jsem, že to byli oni, ti, co říkali lži, když mě líbali. Byla jsem to já, kdo se mýlil! Katarzí jsou rodičové, když doufají, že vyrosteme do jejich vkusu a snad budeme vážit hodnoty stejně jako oni. Jak bychom se pak mohli chápat, když

žijeme v odlišných hodnotách právě v té oblasti, která jediná nás spojuje – rodina. Děje se občas, že v ní zoufale chci najít pochopení pro moji marnou snahu vzdělat se v lidským základu. Jednou jsem vkročila do kruhu, který ohraničuje snaha dozvědět se víc, než co mi smysly nabízejí, a ztratila jsem se. Pak i když máte pocit, že nic nevíte, víte alespoň, že to, co nějak vypadalo, se tak pouze zdálo a skrývalo se to za jinými významy, předsudky, nebo nejhůř názory. Koukej, Wilde, tohle je tragédie. Mám pocit, že mě moje rodina nechápe, protože když přijdu domů z přednášky nebo čtení Bytí a času, zeptají se mě, „co ve škole?“ Tak pokud čtu, chodím na přednášky a překládám, a letem světem to sečtu, dávám škole většinu svého času v týdnu. Do toho se vidám s rodinou, třeba u večeře. Proto se stane, že narazím na zvláštní rozdílnost, kterou jsem dřív nepociťovala. To se mi, Wilde, jeví jako katarze; když sedím u večeře za jazykovou bariérou se svojí vlastní rodinou, protože se mi zdá, že mluvím jiným jazykem, i přesto, že je to pořád čeština, vím, že můj myšlený jazyk se liší od jejich, moje symboly v představách jsou odlišnější; když vyslovením slova myslím něco jiného, a proto ho nemůžu použít. Ví, co míní, ale už mi to není blízké tak jako dřív. Není to samozřejmě nic, co by se dalo rodičům jakkoliv vyčítat, protože jsou to lidé, bez kterých bych nemohla mít ani možnost snažit se poznat, spíš je to takový vedlejší účinek jejich přání, abych studovala nebo možná dosáhla na vysokoškolský titul.

Další katarzí je ta, na kterou jsem narazila mezi blízkými přáteli. Jako všichni na tomhle světě, lidi mluvící o lidech, kdo co dělá a jak vypadá a pak to různě nazývají. Poslouchám je a taky mluvím o lidech, ale občas nemám co přidat do vznášejícího se rozhovoru (a to jsem ukecaná); lidi jsou někým a něco dělají a nějak vypadají, ale není to jednoduchý tak, jak o tom zrak vypovídá, je toho mnohem víc. I když bych měla sílu a chtěla zrovna sdílet, co vidím, čtu v literatuře k přednáškám (a to nečtu všechnu), slyším na přednáškách (a to občas usnu), nepřichází to na místo, protože je to lidem stejně ukradený jako ubrusy v Baru Albertov. To je katarze „údivu“, součást malý tragédie, kterou přináší SCHOLÉ. No, nakonec možná není tahle katarze tak úplně malá. Protože právě tyhle bariéry mě vzdalují od lidí, kteří mi byli blízcí a naše konverzace jsou prázdnější a sušší. Přibližují mě tam, kde jsem si nejistá, kam mám pocit, že nepatřím. Obírají mě o fyzický kontakt; pamatujete na covid, jak byli všichni doslova nedosažitelní? Představte si tak katarzi – roušku minulosti a respirátor všech přednášek, přečtených textů a údivů nad každodenností.

A proč mám pocit, že sem nepatřím? To je příklad tragédie, která už se odehrála dávno a teď zažívám její pozbytvání. S malým bodovým ohodnocením jsem se dostala na tuhle školu, rodiče byli rádi, že mě vzali na „vejšku“, byla jsem světově slepá a chtěla jsem prostě něco zjistit. Tak jsem tady, vidíš Wilde? Zjišťuju, že nestíhám přeložit 60 normostránek, napsat referáty do ÚKC, vytáhnout eso v rukávu, které se stane tématem mé bakalářky atd., protože najed-

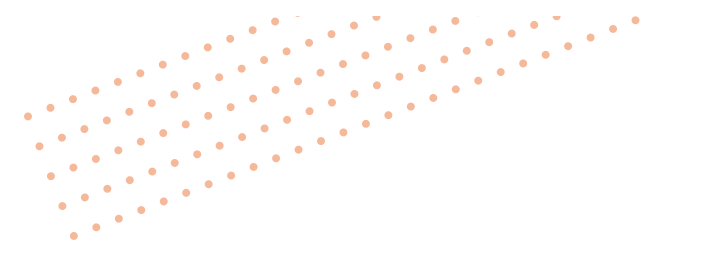
Poezie a próza

nou mi i na takových věcech záleží a nechci je přežít, ale spíš si tím vším zkusit projít, vzít to jako výzvu, kterou není povinnost zvládnout, snažit se ze sebe vyždímat snahu i v rámci zachování svého zdraví; není to jako splnění maturity z katastrof nemovitostí, na kterou se mě snad nikdo nikdy v životě nezeptá. Je to znova poprvé – vybuchnu z jiného důvodu než kdykoli dřív. Jsem ztracenou tragédií někdy a někde v čase a prostoru.

Všechny lásky a vášně jsou bezpochyby motýlími křídly, jejichž tlakový úder pociťujeme, když láska sama už nepřetrvává v obou ze dvou. Stáváme se skrz ni někým – jiným, kdo poznal lásku, skrz ni sebe a někoho jiného, kdo byl a na dále bude opravdu důležitým člověkem měnící směry vaší časoprostorové cesty vesmírem. Skrz lásku jsem poznala katarzi tragédií. Tragédií, které umí vést skrz katastrofu ke krásné či nádherné katarzi, kterou je náš vlastní život. Čím víc lásek, tím víc katarzí, čím víc přátelství, škol, prací, knih, podcastů, navštívených míst, ochutnaných jídel, oslavených pátků, zdolaných hor, náhodně oslovených lidí, začátků a konců, tím víc katarzí, tím víc destiček domina, tím víc barev, když vybuchujeme jako hvězda. Čím víc snahy studovat, tím víc perspektiv, čím víc jazyků, tím víc myšlených významů. Proklínám jako Janek Ledecký všechny lásky za ty bolesti, ale ne za to, že i díky tomu jsem právě tady a teď. Proklínám i to, že studuju to, co studuju, protože mě to vzdálilo od mého minulého života, ale nakonec! Nestálo to všechno předtím za moji přítomnost? Obětovala bych svoji současnost, abych byla zas tam někde předtím, kdy jsem se měla třeba rozhodovat o výběru střední školy? Ne, neobětovala! Protože jsou průsečíky v životě, kde se potkají dvě katarze a potvrzují, že tragédie můžou být krásné. Všechny zpřetrhané nitky se přetrhly, abych byla tady. Snažila se mít ráda sebe víc než minulý lásky. A nějaký přátelství trochu uschly, jiný naopak kvetou. Jsem daleko od něčeho, co jsem měla a jsem tady a přes některý bolestivý ztráty, jsem za to ráda, protože občas mám jen ten pocit, že chápu sama sebe, zdá se mi, že rozumím sobě, ztratila jsem se, abych mohla najít člověka v sobě.

Párkrát jsem škrtnla zápalkou a čekám, až něco vzplane, jsem teď a tam, kde nemám nic, kromě velké spousty lásky k někomu a lásky k udivování se nad celou skutečností. Právě jsem tou první destičkou v řadě. Wilde se na mě dívá a čeká. Co umělecky tragického zažiju. Kam půjdu. Co napíšu.

Dívej se z dálky, Wilde! Je to mnohem hezčí.

— —

Jarek Požár

V půl devátý ráno vstaneš
Je to vlastně docela pozdě
Takže nemáš právo na to
Cítit se unaveně

Čtvrthodina sprchy skoro smyje
Pocit toho že fakt hrozně
Nevíš co máš dělat se vším
Co se na tebe pořád žene

Pak rychlý kafe s cukrem, je ho spousta
A s mlíkem, asi jsi trapnej
Ale nemáš ho rád zas tak hořký
Asi si už nepotřebuješ nic dokazovat

Učeš si vlasy, hlavně upraveně
Košili a sako, abys nebyl trapnej
Knoflíčky na manžetách krásně lesklý
Asi si furt potřebuješ něco dokazovat

Snídaně stihneš sotva tři sousta
Zbytek si vezmeš do krabičky s sebou
Stejně na ni zase zapomeněš
A budeš celej den mít hlad

Venku prší, na autobus popobíháš udýchaně
A všechny tvoje stíny běží s tebou
Podzim venku přestává být na kabát
A tvoje prsty prostupuje chlad

Když budeš mít štěstí, stihneš to správný metro
Abys na holeškách stihnul další bus
Co odveze tě skoro pod fakultu
A pak možná přijdeš na přednášku včas

Před chvilkou byla zima, teď je ti vedro
Namačkaní lidí, kašel, hnus
Kapky venku odráží se od asfaltu
A z reproduktoru strarej známej hlas

Příští zastávka „pelc tyrolka“
Zastávka na znamení
Stojíš ani ne pár minut
Ale stejně tě začínají bolet nohy

Vedle stojí celkem pěkná holka
Usměješ se na ni, jen tak, pro zmatení
Pak stejně jenom koukáš dolů
Stejně je to všechno náký strohý

Všichni se vyhrnou ven jak ovce
Nepříjemný pípání zavírajících se dveří
A někdo mi vrazil loktem do zad
Nemám rád lidi, co se cpou

Venku zase zima, přidáš se k další stovce
Co šlapou do školy a možná věří
Že když se budou snažit a doufat
Tak to možná někam dotáhnou

Za chvíli jsi nějak vepředu
Vždycky jsi chodil rychleji než ostatní
Je otázka, jestli to k něčemu bude
Stejně budete všichni čekat na odemčení posluchárny

Aspoň si můžeš koupit další kávu
Z automatu, není tam fronta, jsi tam dřív než ostatní
Až na to, že bys neměl pít další kafe
Jenže jsi občas trochu hloupej, je to s tebou trochu marný

První přednáška jde celkem skvěle
Sedíš vepředu a jsi aktivní, asi věříš
Že když se budeš snažit a doufat
Třeba to jednou někam dotáhneš

Historie a filozofie a filozofie historie
Máš pocit, že to jde a docela i víš.
Ale bojíš se, že to nebude pokačovat
Však se znáš – stejně vždycky všechno časem dosereš

Po přednášce máš volno, celkem dlouhý
Ale ještě není úplně čas na oběd
Tak si jdeš sednout do knihovny
A začneš psát

Měl bys jíst, ale místo toho kafe, kolikátý, třetí?
Sám si můžeš za to, jakej máš svět
Jenže tobě už je to asi volný
A seš sám

A píšeš
A píšeš
A přemýšlíš
A píšeš...

OBČAS SI ŘÍKÁM

A. K.

Víš, já, občas si říkám... Že bych to chtěla vrátit zpátky...

Vrátit všechno, co bylo jenom pro nás dva, všechno, co jsme si řekli, i to, co jsme si neřekli, všechna ta slova a pohledy, které znamenaly všechno, ale vlastně nic, všechny ty doteky, kterých si nikdo krom tebe a mě nevíšal. Všechny ty nevyřčené myšlenky a plány, které se nikdy nenaplnily, protože jsme se moc báli. Báli jsme se o to, co si budou ostatní myslet, jak se na nás budou dívat a co budou říkat, když tam budeme, a co teprve to, když tam nebudeme. Budeme se jim líbit, nebo budeme jenom další otravný pár, který to stejně za dva měsíce zabalí a už spolu nikdy nepromluví?

To ale nejsme my. My jsme svět. Ty jsi svět. Jsi můj svět, kterého nemám nikdy dost. Dřív jsem si myslela, že už mi tu nikdo nedrží místo, ale pak jsi přišel ty. Přišel jsi a všechno jsi překopal od základů. Od mých základů, který stály na domněnkách a špatných zkušenostech. Ukázal jsi mi, že to není vždycky jenom černé, ale že svět má více barev... třeba oranžovou.

Dneska už se na to dívám jinak, ale pokaždé, když si vzpomenu nebo tě vidím nebo se mě dotkneš nebo mě pohladíš nebo mi na krk nasadíš náhrdelník se srdíčkem, jsem zase zpátky. Zpátky v mém ráji bez pohádky. Bez pohádky, protože tu nejsi ty. Jsem tu sama. Sama se vzpomínkou na tvůj dotek a dech na mé tváři, který se odrážel od mých vlasů, když jsi mě objímal a nechtěl pustit.

Když jsi vedle mě sedával a ukazoval mi všechny ty maličkosti, co tě dokázaly rozesmát. Nebyl to ale opravdový smích. Ten, co by rozzářil tvoje oči, ukázal tvoje krásné zuby a zbarvil tvoje měkké rty, které jsem chtěla vždycky cítit na těch svých, opuštěných. Doopravdy ses smál jenom zřídka, ale vždycky to stálo za to nesnesitelné čekání v bouři chaosu a moři zmatku. Vždycky jsem si počkala, i když jsem byla každým dne víc a víc přesvědčená, že ty to stejně nevidíš. Že pro tebe nejsem tvůj svět, ale jenom jakýsi pilíř, co ho drží. Pilíř, který nesmí povolít, ale nesmí ani vstoupit. Jako převozník přes řeku, který nikdy nevystoupí ze své lodky, ale navždy pluje na nekončném řece strasti a zmaru.

Ale já tu přece jsem. Stále stojím a nehodlám povolít, i když se každým dnem přesvědčuji, že už dál nemůžu stát před zavřenými dveřmi. Že musím buď zatukat a pokorně vstoupit, nebo se otočit a odejít stát k jiným dveřím, které možná budou otevřené.

Úvaha

— —

Stál jsem poprvé před tou budovou, která se mi tenkrát jevila spíš jen jako akvárium na suchu. Chvilí jsem nevěděl, jestli jsem správně. Tam, kde dneska najdeme nápis „Fakulta humanitních studií“, totiž nebylo nic než holé sklo. Na druhou stranu zde tehdy bylo možné nalézt docela působivě vyhlížející otočné skleněné desky, které sloužily jako dveře ve vnějším plášti fakultní budovy. Nějakou dobu jsem si ten, v mých očích docela unikátní, architektonický počín skeptickým pohledem prohlížel, ale nakonec, když kolem začali chodit i jiní lidé, jsem se odhodlal nahlédnout dovnitř. Nikdy jsem moc nebyl fanoušek nemocnic, a první, co mi holé betonové zdi a bílé „bobany“ v atriu evokovaly, byla právě ona bolesť a utrpením proslulá instituce. Říkal jsem si, že to prostě už lépe začít nemůže.

Letní škola, které jsem se v ten den na fakultě zúčastnil, také můj dojem moc nezlepšila. V první chvíli jsem byl prostě ztracený, pak zmatený, a pak nastoupil pocit, který jsem dodnes nepojmenoval. Ono množství informací, jež na první poslech tvořilo celek nekoherentní, jak jen to bylo snad možné, se mi přelévalo od jednoho ucha k druhému, a pokud z nich něco zůstalo někde mezi, pak to byla pravděpodobně jen jakási anomálie, kterou bych v mé vodní metafoře mohl nejlépe pojmenovat jako malström. Nakonec se mi však naštěstí, pravděpodobně za to vděčím trpělivosti přednášejících, podařilo jednotlivé myšlenky a aspekty studia na naší fakultě urovnat a slepit je do poměrně rozumně vyhlížející mozaiky. Mozaiky dvou až čtyř kreditového ohodnocení předmětů, několika desítek karet v internetovém prohlížeči vznikajících při registraci jednotlivých předmětů, a dalších drobností jako třeba té, že na oběd se chodí dolů do sklepa pod věžák vedle fakulty. Když jsem pak z fakulty odcházel, byl jsem si naprosto jist, že již plně chápu pocit skrývající se za zrodem citátu „vím, že nic nevím“.

Po tomto zážitku, který, jak jsem zmínil, ve mně vyvolával dosud nepojmenovaný, neidentifikovaný pocit, jsem si měl za úkol přes „ajťákovu noční můru“ vybrat, rozvrhnout, a nakonec po urputném boji i zapsat nějaké ty předměty. Snad jsem se jim tenkrát měl chtít věnovat, nebo tak něco, a na základě toho se pro ony předměty rozhodnout, ale musím

říct, že vedle pojmů „Rozbor genealogie morálky“, „Základy logiky“ či jinými, cizími a neurčitými slovy pojmenovaných předmětů, jsem si prostě a jednoduše vybral ty, pod jejichž názvy jsem si alespoň něco představil. Dnes mohu nejspíš mluvit o štěstí, když řeknu, že mě nakonec přesně tyto předměty nadchly a udaly mi tak směr mého současného studia.

Já vím, celé to v tuhle chvíli zní asi spíš jako neuvěřitelná životní chyba, ale to bych naší fakultě křivdil. Musím říct, že za ty dva roky na škole strávené mi velmi přirostla k srdci a rozhodně bych neměnil. Přes veškeré nesnáze, velmi často hlavně organizačního ražení a „jazykové bariéry“ zejména v některých předmětech filozofického modulu, mám pocit, že mě naše fakulta udělala mnohem lepším člověkem, který chce rozumět, a troufám si říct, že rozumí. A to vlastně v plné šíři slova smyslu. Nejen, že mě naučila významu některých slov, díky kterým jsem si rozšířil paletu pro vnímání světa, ale též mi ukázala cestu, jak nahlížet jednotlivé věci a názory, z různých úhlů pohledu, a zároveň tyto úhly pohledu aktivně vyhledávat.

Nakonec je asi také potřeba říct, že fakulta pro mě není jen ona v mých očích v zásadě děsivá budova, ale také ti, ano, bude to trochu klišé, krásní lidé, kteří se po ní jako mravenečci pohybují, běhají z jednoho patra do druhého a snaží se naučit, co je jenom možné a někdy i nemožné. Ti lidé, o které člověk zakopne na schodech, když je ještě rozespálý, v jednu odpoledne, nese kávičku na svou první hodinu. Ti lidé, kteří vám vysvětlí všechno na světě, dokážou to skrze argumenty, a ti lidé, kteří to všechno následně zase popřou a vyvrátí. A nakonec ti, kteří se společně sejdou u kávy nebo klidně u piva, aby společně probrali podobně absurdní zážitky, aby se zasmáli, a aby nabyli nové energie na to pokračovat v tom, co je baví a naplňuje.

Známa Neznámá

Kristina Augustinová

Fakulta humanitních studií – místo mnoha tváří. Místo setkávání, místo vzdělávání, místo umně skryto před okolním světem.

Často místa pro nás tak známá, jeví se najednou tak neznámá.

Hra světla a stínu, dopad slunečních paprsků, lenivá chvíle –

i ta postačí k objevení nových zákoutí.

Nejsou to právě důvěrná místa, u kterých nečekané detaily přehlídíme?

Fakulta humanitních studií mě naučila vidět okolní svět z jiného úhlu a zcela v novém světle.

Přesto pro mě stále zůstává rozmanitou džunglí.

Důvěrně známá leč exotická.

Exotická leč důvěrně známá.

Veronika Čížinská

Když jsem byla malá holka, měla jsem ráda Medvídka Pú a všechny ostatní kreslené hrdiny. Chtěla jsem být jako oni. Chtěla jsem být šťastná s kamarády a medem. Chtěla jsem ušít si modré kalhoty, chtěla jsem mít maxiposa a utržené sluchátko. Chtěla jsem mít všechno a věřila jsem všemu. Doufala jsem, že přeci jen v tomhle tak velkém světě existuje něco jako kouzlo. Proč by jinak bylo tolik pohádek o mluvících zvířátkách, kdyby opravu nemluvila? A proč by taky nemohl i můj plyšák oživnout, jako Andersenův Cínový voják?

Už ve školce jsem ale narazila na zábrany limitující moje představy o kreativitě. Jen zdánlivě. Autíčka ještě mohla létat a sluníčko nemuselo být kulaté. Dokonce jsem mohla zvířátka kreslit na zadních a mluvit k plyškům. To všechno se odpouštělo, avšak zůstaly symboly, které jsme si uměle vytvořili. Na Den matek jsme vystříhovali srdíčka, ani nevím, kde se ten tvar vzal, když srdce vypadá spíš jako brambora. Ale když mi bylo pět, nevěděla jsem, že vypadá jinak, myslela jsem si, že vypadá jako dva kopečky v kornoutku. Symboly převálcovaly všechna kreativní úsilí, všechny vánoční stromečky, dárečky, velikonoční vajíčka a slepičky, podzimní kreslení (nikoliv pouštění) draků, všechno to přebíralo kontrolu nad volnými hodinami plnými fantazie.

Na základní škole se pak naše symboly ještě utvrdily nejen v malířském umění, ale i v prvouce. Už vím, kdo jsem: jsem Čech. Už nejsem princezna, ani víla, jsem Čech a student. Mám státní symboly a musím je respektovat. Musím respektovat řád, jak státní, tak školní. Neběhat po chodbách, poslouchat při hodinách a být potichu v jídelně. Pořád dokola a dokola. Každé písmeno začíná mít význam a číslo svou hodnotu. Už si nemůžu listovat v časopisu a přemýšlet o jeho významech, všechno už má řád a význam.

Na střední škole význam opadá, začínám totiž zpochybňovat významy písmen. Každé a není spojka, může to být také neznámá. A tahle neznámá může být cokoliv maximálně tak v jiném vesmíru, ale i to pochybuji. I ta neznámá je totiž něco. Nemůžu si to vymyslet, ani zkusit uhádnout. Musím se naučit vyjádřit její hodnotu, ale zapomínám vyjádřit tu svou. Moje hodnoty skrčené pod všemi naučenými symboly a řády a pravidly a vlastně vším, co jsem se ve škole naučila, potichoune křičí a chybí slova.

Čísla měla vyšší hodnoty než lidi kolem mě. Věřila jsem matematické zkoušce stejně tak jako politickým slibům. Už nevěřím na pohádky, ani lidem. Moje cesta ve školství však ještě neskončila a naděje na navrácení kreativity se pomalu probouzela k životu. Na humanitní škole už lidé mají hodnoty. Už můžu mluvit, chodit pozdě, anebo nechodit vůbec. Rozhoduji se já. Mám volnost, důvěru a respekt. Vracím se téměř do mého úplného začátku. Věřím ve spravedlnost a naději, která se mi jevila na střední škole jako kouzlo a zázrak. Tvořím a píšu a znova žiji. Bořím mýty o lásce, symboly srdce zahazují a miluji už jen z celé duše. Nacházím, kdo opravdu jsem, žádný Čech ani student, jsem mnohem jiná a mnohem více nezařaditelná. Jako každý z nás, který svoje hodnoty po cestě neznámé ztratil, ale našel je. Ve svobodě. Moje kreativita znovu kvetla.

V to všechno, ve svobodu a respekt jsem věřila. Až dokud moje kreativní nápady nepřesáhly mez. Byly až moc jiné a nepochopitelné. Snažila jsem se přijít s něčím svým a originálním a doufala jsem, že jdu po této cestě správně. Utrhla jsem fantazii a vedla jsem za ruku moji tříletou podobu k vysněnému životu plnému kreativitou a porozumění. Chtěla jsem se totiž vrátit do dob, kdy je všechno možné a krásné. Vyšla jsem se ale na cestu plnou jejich rad a mých vad. Tento rychlý obrat od dechberoucí svobody k dechberoucí realitě mi otevřel oči.

Prváková příručka existenční krizí

Štěpánka Navrátilová

Změna školy a prostředí je, věřím, že pro všechny, velká a těžce zpracovatelná změna. O to horší je to na FHS, kde je při tak obrovské nabídce kurzů skoro nemožné někoho potkat dvakrát a případně se seznámit, natož spřátelit.

Studovat o samotě je občas nesnesitelné a pokud dojde na otázky v průběhu zmateného studia, o kterých se nemáte s kým poradit, nebo na vliv stereotypu o „nejlepších vysokoškolských letech“, tak jsou otázky o bytí na fakultě v podstatě nevyhnutelné, a i přes to, jak negativně tohle zní, tak po pár filozofických přednáškách bude vaše osobní bytí a existence to poslední, co vás bude trápit.

Pokud vás ale Úvod do filozofie neuchvátí tak, jak by si spousta profesorů přála, jediné, co snad zafunguje, bude jedno často opakovaný klišé – nejste v tom sami. Z mojí, pravděpodobně univerzální, zkušenosti doporučuji, abyste si to velmi často připomínali. Každopádně pokud slova útěchy nepomůžou a myšlenky o ukončení studia zvítězí, tak být college dropout je samozřejmě taky možnost, tu ale už tolik nedoporučuji.

FHS má co nabídnout – různorodost přednášek a seminářů vás může nasměrovat tam, kde vás to bude bavit, pomůže vám objevit témata které vás začnou bavit a občasné příběhy profesorů v průběhu přednášek můžete až překvapivě často aplikovat v osobním životě. Studium na fakultě má svoje specifické kouzlo, které jen každý objeví v různý čas a v různé míře.

Dobytí Troji

Andrea Blahová

Prostory, po kterých se denně na naší fakultě společně procházíme, byly kdysi prostorami bývalé menzy spojené s protějšími kolejemi. Dopracovat se ke zcela novému skleněnému komplexu, jaký dnes známe, nebylo úplně snadné. Architekti z ateliéru Kuba & Pilař, kteří na přestavbě pracovali, sami několikrát zdůraznili, že se na cestě k nové moderní budově našlo nemálo úskalí. Nakonec ale všechno dopadlo úspěšně a naše fakulta se ze zrenovovaných prostorů může těšit od roku 2020. Budova sklidila úspěch v podobě ceny Grand Prix architektů za rok 2021 a titulu Finalista České ceny za architekturu od České komory architektů. O tom, že je naše budova Fakulty humanitních studií výjimečná, nesvědčí jenom dvě význačná ocenění, ale také mnohočetné diskuse, které vyvolala.

Nejvíce rozebíraný je samozřejmě neobvyklý architektonický design. Bezpochyby je FHS designem jednou z nejmodernějších univerzitních budov v České republice. Celkově vzbuzuje jak ve studentech, tak v návštěvnicích spousta emocí, uznání, ale přirozeně i kritiky. V první řadě je chvályhodné, že se k životu opět probudil už jednou fungující objekt. Studenti, kteří tento život na fakultu přinášejí, se k samotné budově staví spíše kladně. Velké otevřené prostory studentům dávají možnost snadno se potkávat a užít si vzájemnou interakci, které si tolik nedopřejí v samotných učebnách, jelikož se neustále přesouvají a nikdy nezůstávají na stejném místě, jak to bývá zvykem na jiných školách. Zejména studenti, kteří mají ještě porovnání s těsnými Jinonicemi, kde naše fakulta sídlila dříve, si takové možnosti obzvláště cení.

Kritizovaná je fakulta hlavně po praktické stránce. Již za krátkou dobu po otevření fakulty se totiž některé věci ukázaly poněkud nespolehlivými. Škola samozřejmě pracuje na tom, aby se pro studenty stala co nejvíce pohodlnou, a snaží se technické nedostatky včas řešit. Občasné výtky jsou také například k tomu, že budova by do budoucna mohla poskytnout více míst, kam by lidé mohli zavítat, když cítí, že potřebují více soukromí. Prozatím si ale každý, kdo dává přednost klidnější lokalitě, může zajít do prostorné a kvalitně vybavené knihovny, která se stala oblíbenou i pro studenty z jiných fakult.

Stavba už od otevření láká různé jednotlivce, ať už zmíněné studenty z jiných škol nebo třeba i „nestudenty“. Taktéž je hojně využívána i skupinami k různým akcím a eventům. Vizualita je jednou z největších lákadel a předností budovy. Svou velkou otevřeností dává lidem pocit, že je doslova vítá, když do ní vstoupí. Některým studentům možná chybí více barev, jiným zase jednoduchost nevádí, a naopak připadá přívětivá, obzvláště když se do prostorů umístí nějaké umělecké intervence (například umělecká instalace Jana Dudeška „Series of Mirages“), pro které je budova přímo stvořená.

Je vidět, že budova byla navržena s ohledem na to, že do ní budou chodit studenti, a dokonce velmi příhodně svým působivým vizuálem charakterizuje jací, a to studenti humanitních studií. Dává možnost vidět ji z různých úhlů pohledů, a to je přesně to, o co se snažíme. Dívat se na věci z rozmanitých perspektiv.

Postránecká: Pestrůst a možnost volby byly na FHS nejpřínosnější

Matěj Kučera

Životní cesty z FHS mohou být různorodé. Potvrzuje to i bývalá studentka FHS, spoluzakladatelka Humra a nejnověji i spisovatelka Barbora Postránecká. Ta se už při studiu věnovala novinářině. V rozhovoru pro Humr vypráví o jeho začátcích, studiu i své knize Náhradka, která popisuje příběhy pěstounských rodin.

Autorka fotografie: Jana Plavec

Stála jste u zrodu Humra. Jak celý nápad vznikl?

První číslo vyšlo v říjnu 2006. Nápad vznikl v hlavě mého spolužáka z ročníku Honzy Osúcha (bývalý novinář, později mluvčí Nečasovy vlády, momentálně mediální poradce v Evropském parlamentu, pozn. red.), který tehdy kandidoval do Akademického senátu. Jeden z jeho slibů byl, že pokud bude zvolen, vznikne na fakultě studentský časopis. Do Akademického senátu se dostal, a tak začal dávat dohromady redakci. Já už jsem tehdy pracovala v MF DNES, Honza byl zase na ihned.cz, znali jsme se z přednášek. Pamatuji si, jak mi vždycky s nadšením popisoval práci na internetovém zpravodajském portále a já se na to tvářila dost skepticky, protože práce ta pravá novinářina se odehrává v tištěných novinách (smích). Zanedlouho se ukázalo, že jsem se dost mylila.

Jak vypadal tehdejší koncept Humra?

Byly to klasické tištěné noviny na šestnácti stránkách. Naše redakce kopírovala chod klasických redakcí: měli jsme redaktory/ky, editory/ky, korektora/ku, grafika/grafičku a šéfredaktora/ku. Pokud si dobře pamatuji, prodávali nám je šatnářky a taky byly ve školním bufetu. Stály 10 Kč. Našla jsem nedávno první číslo a dokonce jsme měli ambici mít v novinách i reklamu.

Jakým tématům jste se nejčastěji věnovali?

Snažili jsme se mít v novinách vždy něco aktuálního, co se na fakultě zrovna řešilo. Pak jsme dělali větší rozhovory – v prvním čísle byl rozhovor s profesorem Janem Sokolem, tehdejší děkanem, a jeho pravou rukou docentem Zdeňkem Pincem, tehdejší proděkanem. Byla tam i rubrika o zkušenostech studia v zahraničí či jsme postupně představovali magisterské obory. Snažili jsme se dávat prostor i studentům a také jsme řešili různá zásadní témata, například pozitivní diskriminaci či migraci. A taky jsme tam měli kulturní rubriku.

Co Vás na studiu FHS nejvíce bavilo a jaká témata vás na studiu nejvíce zajímala?

V době, kdy jsem na FHS studovala, to byla fakulta, kde většina studentů primárně studovat nechtěla. Alespoň pro ty studenty, které jsem znala, to byla až druhá varianta. Já jsem se nedostala na žurnalistiku, někdo jiný chtěl na historii na filozofickou fakultu nebo jinam. Velmi brzy jsem ale ocenila, že na FHS jsem. Domnívám se, že pro mne jako pro novinářku byla ta pestrůst a možnost volby přednášek víc přínosná než studovat žurnalistiku.

Prošla jste MF Dnes a Lidovými novinami. Jak vypadala vaše cesta novinářky?

V novinách jsem pracovala už během studia. V MF DNES jsem začala, když mi bylo dvacet. Pak jsem přešla na iDNES.cz do domácího zpravodajství a odtud pak po pár letech do Lidových novin. Od roku 2015 jsem novinářka na volné noze. Upřímně řečeno jsem nikdy nechtěla dělat nic jiného, už v páté třídě na základní škole jsem se rozhodla pro tuto práci a rovnou už v té páté třídě jsem na škole založila noviny.

Co vám FHS dala a jak jste svoje znalosti a pohled na svět využila při práci novinářky?

Dala mi zejména velký přehled do mnoha oborů, což jako novinářka dodnes oceňuji a využívám. Model, kdy si na FHS člověk mohl sám volit, co chce studovat, v čem prohlubovat své znalosti a s čím se třeba jen okrajově seznámit, mi pro moji práci přišlo ideální. Navíc jsme museli na fakultě hodně číst a psát, a to se mi logicky taky hodilo.

Dá se tedy říct, že po studiu FHS nemusí být člověk jen antropolog, sociolog nebo historik, ale v podstatě se může uplatnit v jakýchkoliv humanitních oborech?

Myslím, že dnešní doba přináší zejména to, že člověk se musí umět hlavně zorientovat v nových výzvách, umět se učit a chápat souvislosti, vědět, kam se obrátit a po čem sáhnout. Za nás se na FHS kladl velký důraz i na cizí jazyk a překlad, což vycházelo ze zkušeností a práce profesora Sokola. To všechno se podle mne dá uplatnit na mnoha pracovních pozicích. Moji kolegové a kolegyně z redakce Humra, které mám možnost dneska už spíš jen na dálku sledovat, mají pestrá zaměstnání – kromě Honzy Osúcha tam máme marketingovou specialistku, dalších několik novinářek, ale taky jednu, která pracuje pro Nadaci OSF.

V současnosti jste novinářkou na volné noze a nejnověji i spisovatelkou. Mohla byste prosím představit čtenářům svou knihu Náhradka?

Náhradka se snaží ze všech možných stran a na základě příběhů skutečných rodin ohledat téma náhradní rodinné péče. V knize jsou příběhy pěstounských a adoptivních rodin a také dětí, které vyrostly v dětských domovech. Zároveň jsou zde i odborníci, kteří zasadí téma náhradního rodičovství do kontextu – třeba jak vás velmi negativně ovlivní to, když vyrůstáte v ústavní péči bez někoho blízkého, což je známé jako teorie attachmentu (citové vazby). V knize řeším i to, jak zásadní pro děti je, aby měly šanci poznat svoje biologické rodiče, a taky tam popisují, že bychom nepotřebovali tolik náhradních rodičů, pokud by český stát začal víc pomáhat biologickým rodinám, když se dostanou například do existenčních problémů. To je otázka třeba sociálního bydlení, které se ještě žádná vláda neodvážila prosadit.

Proč jste se rozhodla popsat právě příběhy dětí z dětských domovů? Je to téma, o kterém by měla česká veřejnost vědět více?

Před dvěma lety jsem pořádala na Malostranském náměstí v Praze happeningy na podporu zrušení

kojeneckých ústavů pro děti do tří let. Česko je jednou z posledních zemí v EU, kde ústavy pro tak malé děti máme. Vznikla z toho iniciativa Vyrůstát doma. Poslanci nakonec to léto kojenecké ústavy skutečně zrušili, fungovat přestanou k 1. 1. 2025, což ale není jen naše zásluha. Lidí, kteří za to samé posledních patnáct let bojovali, je v Česku celá řada, včetně současné vládní zmocněnkyně pro lidská práva Kláry Šimáčkové Laurenčíkové. Ta mi mimochodem napsala do knihy předmluvu. Téma ústavní a náhradní péče mě vždycky hodně zajímalo, často jsem o tom psala články, ale na tom náměstí mi tehdy došlo, jak silný a smysluplný pocit to je, když bojujete za lepší život pro někoho, kdo na tom náměstí nemůže sám stát. Kniha je jakýmsi pokračováním toho, o co jsme se na Malostranském náměstí snažili. Chtěla bych, aby si ji četli ti, kteří o náhradním rodičovství uvažují, ale zároveň jsem se jí snažila napsat tak, aby po ní mohl sáhnout vlastně kdokoliv. Kdokoliv, koho toto téma zajímá nebo zaujme. Skrze knihu a příběhy v ní můžete nahlédnout do života rodin, které podle mne daly to nejvíce co mohly – sebe a svůj domov někomu, kdo neměl ve svém životě takové štěstí jako většina z nás a nemohl vyrůst se svými biologickými rodiči.

Který z příběhů, se kterým jste se při psaní setkala, ve vás nejvíce rezonoval?

Jedna kapitola je o ženě, která se stala pěstounkou před třiceti lety. Tehdy se shodou náhod seznámila v nemocnici s holčičkou, které byl rok a půl a byla na vozíku, měla rozštěp páteře. Prognóza nebyla moc dobrá. Rodina Lidky Boháčové si malou Evičkuzamilovala avzalisijidomů. Dívka v osmi letech zemřela. Ptala jsem se Lidky, jestli toho někdy z manželem nezalitovali, jestli si na svoje bedra nevzali víc, než šlo unést. Ona mi na to řekla, že ne, že by do toho šli znovu. Eva do svého roku a půl žila v kojeneckém ústavu a kdyby si ji rodina Boháčových nevzala, s největší pravděpodobností by žila v ústavu až do své smrti. Oni jí ale dali to, na co má mít právo každé dítě. Evička prožila svůj život s někým, kdo ji měl rád, byla v rodině, měla svůj domov.

Kmotry knihy jsou zpěvák David Koller a herečka Jana Plodková. Proč právě oni, je zatím také nějaký zajímavý příběh?

David Koller je můj soused z Malé Strany, kde žiju. Chodil nás i se svojí ženou a malým synem podporovat na happeningy, a tak jsem ho pak oslovila, aby se stal kmotrem knihy. Jana Plodková nás zase podpořila, když jsme na knihu dělaly s fotografkou Janou Plavec, která mi rodiny fotila, crowdfundingovou kampaň na portále Hithit. Aby nás Jana Plodková podpořila, načetla krátký úryvek z knihy. K mé radosti pak kývla i na to, aby se stala kmotrou.

Co byste na závěr popřála čtenářům Humra?

Všem čtenářům přeji, aby vám do života vstupovalo co nejvíce inspirativních lidí a zajímavých příběhů.

Šachový klub na FHS UK!

Matyáš Siegel

Věděl jsi, že 18,5 procent Čechů trpí obezitou, a to zejména kvůli nedostatku sportu? Pojd' s námi tuto statistiku změnit – šachy tě dostanou do kondice! Přidejte se k nám na první šachový turnaj Šachového klubu FHS UK, spadající pod spolek Studenti FHS UK.

Hrát se bude v bleskovém (tj. kratším) formátu. Prozatím je potřeba, aby si zájemci přinesli svoje vlastní šachovnice a figurky, sami jich nemáme dost. Navíc bude souběžně s turnajem probíhat doprovodný program – soutěž o nejstylovější šachový set! Ceny za výhru v turnaji i v soutěži o šachový set budou (s největší pravděpodobností) ve formě alkoholu. Chcete s námi vymýšlet a organizovat budoucí turnaje, trénovat šachy nebo jen chodit hrát do hospody? Přidejte se do klubu! Cílovou skupinou jsou sice studenti UK, konkrétně FHS, ale vstoupit může kdokoliv. Na první schůzce, jejíž datum zveřejníme v nejbližší době na sociálních sítích, se seznámíme, představíme vám vizi klubu a budeme diskutovat nad jeho budoucností. Možnost vstoupit do klubu bude i během turnaje.

Bude se hrát v budově Fakulty humanitních studií v listopadovém/prosincovém termínu, který bude blíže určený na našich sociálních sítích. Výhradně přes Instagram bude také probíhat registrace na turnaj – napište nám, jestli se zúčastníte pouze turnaje nebo i setkání před turnajem a jestli máte/nemáte vlastní šachové materiály. Zároveň nám tam můžete napsat, pokud máte zájem o členství, ale nemůžete se turnaje zúčastnit. Těšíme se na Vás!

@sachovyklub_fhs

Přítomnost a budoucnost včelařského spolku Pučmeloud: očima spoluzakladatele Antonína Vávry

David Ujčík

Jaká je reakce lidí na Váš spolek a co je nejvíce zaujalo?

A.V.: Zatím se do našeho spolku přidalo jen zhruba deset lidí, ale máme poměrně slušný dosah na sociálních sítích. Jsme teprve v rozjezdu, avšak na naše akce chodí i lidi co nejsou zatím ve spolku. Dělali jsme rozhovor pro UK fórum a díky tomu si nás všiml produkční Radia Wave, který si nás pozval do studia na rozhovor. Většinou se nás ptali na to, co vedlo ke vzniku našeho spolku a také na řadu věcí ohledně včelaření. Myslím, že lidi zaujalo především to, že studentský včelařský spolek je v České republice něco úplně nového a jsme zatím jediní. Na Přírodovědné fakultě na Albertově také chovají včely, ale není to pod hlavičkou žádného studentského spolku. Studentské spolky věnující se včelaření jsou však poměrně běžné například v Německu.

Jaké jsou momentální výzvy, potřeby a budoucí plány?

A.V.: Kromě výroby úlů na jaře, jsme nedávno vytvářeli permakulturní zahradu v okolí fakulty. Povedlo se nám vyhrát grant na udržitelný rozvoj z fondů UK. Celková hodnota grantu je šedesát tisíc, které jsme ještě zdaleka nevyčerpali a budeme je dále investovat do zkrášlování naší džungle. Z fakulty jsme dostali peníze na úly, a dostaneme i nějaké peníze na burty v pondělí 13.11., takže určitě neváhejte přijít! Moje vize ohledně dalších akcí je například workshop za účelem vytvoření ptačích budek, a chceme se pokusit zapojit i širší okruh studentů. Dále plánujeme další práci na záhoncích a rádi bychom organizovali přednášky o včelaření, třeba z antropologického hlediska. V létě se nám v rámci zdobení úlu, povedlo zorganizovat přednášku o vosku ve vizuální kultuře od Václava Hájka. Přesný budoucí plán však nemáme a jsme otevřeni novým nápadům!

Máme se včel bát?

A.V.: Nemusíte se bát, že by úly byly nebezpečné! V okolí téměř nepostřehnete větší koncentraci včel a v momentě, kdy nepolezu do úlu nebo do čerstvě rozkvetlého keře, kde vidím, že včely zrovna jsou, tak mi od včel rozhodně nic nehrozí. Navíc v Troji byly včely vždy, úly jsou v Trojském zámku v botanické zahradě a v komunitní zahradě Kuchyňka, nikdy jsme zde s nimi neměli problém. Na Praze Libeň je na kilometr čtvereční 27 úlů a včely jsou prakticky nepostřehnutelné, my zde máme u koly pouze dvě včelstva.

Je třeba se o včely hodně starat? Mohou například onemocnět?

A.V.: Popravdě ani moc ne, v zimě prakticky vůbec. Nejvíc práce je na jaře a na podzim a v létě se pak stáčí med. Onemocnět mohou, a to takzvanou varroázou, což je onemocnění způsobené parazitickým roztočem. Musíme si tedy dávat pozor, aby úly zůstaly zdravé a tyto škůdci se nerozmnožili.

A kdy se můžeme těšit na první med?

A.V.: Příští léto!

Hudební tipy

Lukáš Kudláček

Armand Hammer: We Buy Diabetic Test Strips

Hiphopové duo Armand Hammer tvoří rapperi Elucid a Billy Woods, tvořící společně hudbu již přes 10 let. Na novince We Buy Diabetic Test Strips dokazují, že patří mezi nejinnovativnější rapové umělce současnosti.

“All against all; My brother in Christ, there’s no I in team” deklaruje Billy Woods ve skladbě Trauma Mic na začátku své sloky, dotýkající se témat soutěživosti a falše v rapové kultuře. Jeho vokály jsou podpořeny kovově řezavým podkladem z dílny producentky DJ Haram. Zbytek desky není sice tak industriální, beaty ale lze označit přinejmenším za abstraktní a mnohdy experimentální. Základem instrumentální palety byla jam session, jejíž pasáže Armand Hammer následně rozeslali některým ze svých oblíbených producentů. Jednotlivé tracky jsou tak osobité, ale zároveň si zachovávají společnou pojící linku.

Rapová dvojice na této desce sesbírala působivou partu spolupracovníků. Za zmínku stojí hvězda londýnské jazzové scény Shabaka Hutchings, jehož dechové nástroje doprovázejí značnou část alba. Mezi hostujícími rappery a rapperkami vyčnívá třeba ledově chladná Junglepsy. V produkci hned čtyř skladeb má navíc prsty legenda alternativního rapu JPEGMafia.

Během celé stopáže ale přirozeně nejvíc září samotná dvojice Billy Woods a Elucid, poukazující na dystopické aspekty dnešního světa i temná zákoutí své psyché s virtuozitou jim vlastní. Název alba je referencí na praktiku rozšířenou v New Yorku, která spočívá ve výkupu a přepradu testovacích proužků. Ty jsou využívány diabetiky k monitorování své hladiny glukózy v krvi. Pojištění jich ale dostávají nadbytek a nepojištění si je za běžné ceny nemohou dovolit. Jejich přepradu není ilegální a nutně ani amorální, v pojetí Armand Hammer se každopádně jedná o absurdní symbol korupce a nerovně nastaveného systému.

Znalce Armand Hammer nepřekvapí, že jejich texty zůstávají mocně evokativní, ale zároveň kryptické. Elucid i Billy Woods jsou mistři v psaní textů, ke kterým se dá vracet ještě dlouho po prvním poslechu a stále nalézat nové interpretace a reference mezi řádky. “We already in between what's written.”

Jorja Smith: falling or flying

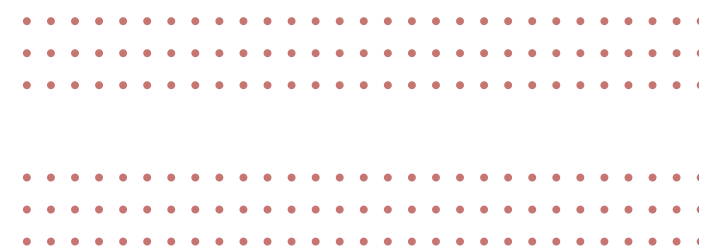
“I could be falling or flying, I wouldn’t know the difference.” Novinka od britské zpěvačky a songwriterky kombinuje prvky R&B, jazzu, a soulu. Je z čeho se těšit: produkce je barevná a propracovaná, ale zároveň nechává vyniknout vydařený songwriting.

Deska od první chvíle neúnavně servíruje chytlavé momenty, a tak se může snadno stát, že se vám v hlavě zasekne každou chvíli jiná píseň, ať už je to úvodní vyzývavá Try Me, funk-house singl Little Things nebo titulní skladba Falling or flying. Asi nejnapadnější ingrediencí tohoto hudebního lektvaru je hlas samotné Jorji Smith, mocný, ale v těch správných chvílích bolestně zranitelný. Tahle jeho kvalita vyniká, když ve druhé polovině tracklistu album trochu zpomalí a dostane se do introspektivnější roviny. “I finally realised what I like, and I think I’ve always been this way,” zpívá Jorja Smith v katarzní závěrečné What if my hearts beats faster? a uzavírá tak podmanivou třičtvrtě hodinovou jízdu.

Coucou Chloe: Fever Dream

Coucou Chloe, francouzská hudební producentka, rapperka/zpěvačka a DJka žijící v Londýně, nedávno vydala své debutové album Fever Dream. Hudebnice, která v minulosti spolupracovala se jmény jako Shygirl nebo COBRAH, zde rozvíjí svůj potenciál na ploše deseti low-key klubových bangerů.

Fever Dream se podobně jako dosavadní tvorba Coucou Chloe nesnaží zapůsobit grandiózní produkcí, spíše si vás získá groove a textury jednotlivých skladeb. Skládačku doplňuje někdy až hrozivě klidný přednes vokalistky, zasazující do inovativních beatů ikonicky jednoduché texty silným francouzským přízvukem. Sestavu spolupracovníků tentokrát doplňuje třeba japonská rapperka NENE nebo rapper 645AR, známý pro svůj excentrický, vysoce položený přednes. Jednu z největších bomb desky je skladba Ice Castles, kde se představuje také hyperpopový vokalista Matt Ox a jejíž beat produkoval klubový mág Kai Whiston. Ať už se najdete v kterémkoliv songu, novinka od Coucou Chloe je zárukou nevšedního hudebního zážitku na pomezí trapu a taneční hudby.

Kulturní tipy od Hedviky Pártlové

26. Festival francouzského filmu

23. - 29. 11. 2023

<https://www.festivalff.cz>

Výstava Divoženky / Římské večírky – GHMP

14. 11. 2023 - 18. 2. 2024

<https://www.ghmp.cz/vystavy/divozenky-rimske-vecirky>

Myslet filmem – GHMP

8. 11. 2023 - 18. 2. 2024

<https://www.ghmp.cz/vystavy/myslet-filmem>

Křest alba – Good Times Only

30. 11. 2023 Kasárna Karlín

<https://goout.net/cs/good-times-only-krest-alba/szerpqw>

Stávka za klima i na FHS

V týdnu před 17. listopadem vstoupíme jako členky a členové akademické obce do stávky. Jejím důvodem je stále se prohlubující klimatická krize, a fakt, že k řešení této krize nejsme o nic blíží než loni!

Více informací na facebooku, instagramu a stránkách „Univerzity za klima“.

Průvod 17. 11. se spolkem Studenti FHS se blíží!

Celý náš den začíná u Hlávkovy koleje (Jenštejská 1966, Praha - Nové Město), projdeme přes Národní třídu a skončíme na Václavském náměstí. Uctíme památku položením věnců, dáme si společný oběd, poslechneme si přednášky na Albertově se svařákem v ruce a náš den zakončíme koncertem na Václaváku.

Budeme moc rádi, když budete součástí a společně si zavzpomínáme na události spojené s tímto dnem. Detail akce a čas srazu již brzy na našich sítích. Sledujte [@studentifhsuk](https://www.instagram.com/studentifhsuk)

Doporučujeme si na sebe vzít zimní bundy a teplé ponožky, budeme skoro celý den venku!

Volby do akademického senátu

Tradiční studentská debata s kandidáty a kandidátkami do „studentské komory“ Akademického senátu FHS UK se koná v předvečer voleb **19. listopadu 2023 v 17:00** na platformě MS Teams.

Sledujte volební speciál na www.humr-space.cz! Volby se konají online 20. - 23. 11. 2023.

Redakce: **šéfredaktorka:** Lucie Kalabisová (lucie.kalabisova@seznam.cz) | **korektura:** J, Ondřej Pešek, Kryštof Šubr | **logo a titulka:** Bety Cuhrová | **editace:** Matěj Kučera | **poezie:** Tenrevilo, Klára Hampejsová, Magdalena Kučerová, Jarek Požár, Christio, Hedvika Pártlová, Bety Cuhrová | **recenze a doporučení:** Lukáš Kudláček, Hedvika Pártlová | **rozhovory:** Matěj Kučera, David Ujčík, Štěpánka Navrátilová, Miranda P. Martínez Elton | **do tohoto čísla přispěli:** Lukáš Mašek, Kristina Augustinová, Veronika Čížinská, A. K., Kamila Slámová, Matyáš Siegel, Andrea Blahová | **IT podpora:** Karolina Havlová, J

Kontakt: humr.fhs@gmail.com; www.humr-space.cz

Vydavatel: Studenti FHS UK, z.s., adresa: Pátkova 2137/5, 182 00 Praha 8 | Datum vydání: 14. 11. 2023

Časopis Humr vznikl za podpory Fakulty humanitních studií UK.
Fakulta nenese odpovědnost za obsah článků.